

Balassagyarmati Törvényszék

21. P. 20.537/2019/35. szám

A Balassagyarmati Törvényszék a Dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda (Cím3, eljáró ügyvéd: dr. Ujvári Tamás) által képviselt Felperes1 (tartózkodási helye: Cím1) felperesnek – dr. Molnár Arnold (Cím5) ügyvéd által képviselt Alperes1 (Cím1) alperes ellen – sérelemdíj iránt indult perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A törvényszék kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000.- (kettőszázezer) forintot, valamint 155.000.-(százötvenötezer) forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

A le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet előterjesztés esetén a Balassagyarmati Törvényszéken kell elektronikus úton benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címzetten.

A törvényszék tájékoztatja a feleket, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy a tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésben kell előterjesztenie.

A Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező.

Indokolás

[1] A törvényszék a perben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a következő tényállást állapította meg:

[2] A felperes 2016. február 25-től szabadságvesztés büntetését tölti az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben, ahonnan 2016. június 20-án, 2016. augusztus 22-én, 2016. augusztus 29-én, 2016. szeptember 12-én, 2016. szeptember 26-án kőrszállítással el-, illetve visszaszállították. Általában 10-20 fogvatartottat szállítottak egyszerre, melynek során az alperesi büntetés-végrehajtási intézet alkalmazottai a szállításban résztvevő fogvatartottakon

valamennyiük jelenlétében személyi motozást végeztek. Erre az intézet étkező helyiségében került sor, ahol az oszlopok előtt 4-10 asztalt helyeztek el egy vagy két sorban, minden asztal mellett egy-egy ór volt. Először a fogvatartottak holmiját vizsgálták át, majd a fogvatartottaknak alsóneműre kellett vetkőzniük, ruházatukat az asztalra helyezniük, és azok átvizsgálását követően általában az alsóneműt is le kellett venniük, amelyet az ór szintén átvizsgált annak megállapítása érdekében, hogy nem tartanak-e maguknál olyan tárgyat, amelynek a birtoklása tilos. A fogvatartottaknak általában le kellett hajolniuk, illetve guggolniuk. Testüregvizsgálatra nem került sor. A motozást követően felöltözve, az étkező hátsó részében, több, körülbelül 30X30 centiméteres oszlop mögött kellett várakozniuk, amíg a körszállításban résztvevő összes fogvatartottat meg nem motozták. A már megvizsgált fogvatartottakat nem különítették el úgy, hogy a motozásban éppen résztvevő társaikat meztelenül ne láthassák és nem volt kizárható az sem, hogy a vizsgálat alatt álló személyek is láthassák egymást meztelenül.

[3] A illetékes Főügyészség egyedi panasz bejelentések alapján folytatott vizsgálatokat a körszállítások alkalmával végrehajtott személyi motozásokkal kapcsolatban. 2018. március 19-én a illetékes Főügyészség megkeresésére az alperesi büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka a következő tájékoztatást adta: „A fogvatartás rendje és biztonsága a Bvtv. kiemelt, elkülönülően is szabályozott része. A fogvatartottakkal szemben alkalmazható biztonsági intézkedés a motozás, amely a 151. § szerint kerül végrehajtásra. A személyiségi jogok és azok sérelmei újra értelmezése a korábbi – szervezeti, rendvédelmi, felügyeleti szervek és jogvédelemmel foglalkozó szervezetek által is elfogadott – motozási, ruházat átvizsgálási szabályok szigorítását vonta maga után. Eddig a biztonsági intézkedések eltérésére vonatkozó kötelezettség kontextusából szemlélve az együttesen, egyszerre több fogvatartottat érintő, több biztonsági felügyelő által végrehajtott motozás, és ruházat átvizsgálás (melynek értelemszerű része a ruházat levetése) nem volt megalázó, mivel nem egy fő többek által szemlélve került vetkőztetésre. A közelmúltban megjelenő jogértelmezések kapcsán intézetünkben is elrendelésre került a motozások, és ruházat átvizsgálások végrehajtásának módosítása. Ennek értelmében paraván készült a „vetkőzések” motozások nagyobb közösségi térben történő végrehajtásához, valamint a körlet épületben is az ilyen típusú motozásokat egy fogvatartott vonatkozásában egy fő végrehajtó állományi tag végzi, elkülönített helyiségben.”

[4] A illetékes Főügyészség határozatl szám alatt egyedi panaszra azt a tájékoztatást adta, hogy: „Az intézet más, hasonló ügyben 2018. március 19-én adott tájékoztatásában nem cáfolta, hogy ott történtek motozások úgy, hogy több fogvatartottnak egymás jelenlétében kellett meztelenre vetkőznie, miközben egy paraván sem választotta el őket egymástól. Az intézet álláspontja szerint az így végrehajtott motozás nem volt megalázó, mivel „nem egy fő többek által szemlélve került vetkőztetésre”. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban Bvtv.) 151. § (2) bekezdése értelmében a motozás nem csak megalázó, hanem szeméremszértlő módon sem történhet. A büntetés-végrehajtási szervezet Biztonsági Szabályzatának kiadásáról szóló 26/2015. (III.31.) OP. szakutasítás motozásra vonatkozó részletes szabályai továbbá előírják: A motozás végrehajtása során a fogvatartott személyiségi – különösen a szeméremhez, intimitáshoz – kapcsolódó jogait csak indokolt esetben és kizárólag az intézkedés jogszerű céljának eléréséhez szükséges mértékben lehet korlátozni. A motozás a panaszában foglalt módon szeméremszértlő. Az intézet nem számolt be olyan indokolt esetről, amikor az intézkedés jogszerű céljának eléréséhez szükséges lett volna a fogvatartott szeméremhez, intimitáshoz kapcsolódó jogainak

korlátozása. Ügyészi intézkedés azonban a motozások végrehajtására vonatkozóan nem indokolt, mert az intézetben a közelmúltban módosították a motozások végrehajtásának gyakorlatát. Az úgynevezett „vetkőzések” motozások nagyobb közösségi térben történő végrehajtásához paraván készült (a paravánok meglétéről az intézetben személyesen is meggyőződünk), a körlet épületben pedig az ilyen motozásokat elkülönített helyiségben végzi egy fő fogvatartott vonatkozásában egy fő végrehajtó állományi tag.”

[5] A felperes jogi képviselője útján kárigénnyel fordult az alperesi büntetés-végrehajtási intézethez, melyben 300.000.- forint sérelemdíj megfizetését kérte, tekintettel arra, hogy a keresetlevelében is megjelölt 5 alkalommal szeméremsértően és emberi méltóságot sértő módon motozták.

[6] Az alperes a határozat2 számú kártérítési határozatával a felperes kártérítési igényét elutasította. Az indokolásban foglaltak szerint nevezett jogi képviselője a határozat1 számú ügyészi levélre, a törvényszék1 határozat3 számú ítéletére és a ítéletábla1 határozat4 számú ítéletére alapozta kérelmét.Vélt sérelmével kapcsolatban az intézet felé nem nyújtott be kérelmet, panaszt, ugyanakkor az, hogy őt bármilyen sérelem érte volna – mint egy 3-4 év elteltével – nem nevezettnek jutott eszébe, hanem jogi képviselőjének. A szállítások időpontjában megtartott kötelező motozások során sem sérelmezte nevezett a vele szemben történt intézkedést, nem kérelmezte, hogy őt elkülönítve, akár például az orvosi vizsgálatban motozzák meg, azaz nevezettnek ilyen panasz eszébe sem jutott egyik alkalommal sem. A jogi képviselője által hivatkozott és mellékelte állásfoglalás, valamint az első és másodfokon hozott ítélet nem nevezettre vonatkozik, hanem az intézet azon időszakon belüli gyakorlatára, amely egy másik fogvatartottat, más időszakot érint. A bejelentő nem jelöli meg konkrétan, hogy nevezett számára mi volt a szeméremsértő, ezt a fogalmat egy általános eljárás mozzanataival, illetve más fogvatartott kifogásával próbálja kitölteni. Nevezettet nem érte olyan nem vagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot.

[7] A kártérítési határozatot a felperes 2019. október 24. napján vette át. A jogi képviselője részére történő kézbesítés időpontja a per adatai alapján nem állapítható meg.

[8] A felperes keresetében az alperes 300.000.- forint sérelemdíj megfizetésére kötelezését kérte a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése és a 2:52. §-a alapján. Kérte az alperes perköltségben való marasztalását is a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződésben foglaltak szerint. Arra hivatkozott, hogy az általa megjelölt 5 alkalommal, amikor körszállításban vett részt, a személyi motozást, beleértve a nemi szervek és a farpofák vizsgálatát is, a körszállítással érintett valamennyi személy látta. Az étkezőben levő oszlopok semmit sem takartak el. Az alperesi büntetés-végrehajtási intézet a nyilvánvalóan jogsértő eljárásával csak az ügyészi vizsgálat és felhívás után hagyott fel. Az alperes azzal a magatartásával, hogy megfelelő ok, indok nélkül, jogszabálysértő és szeméremsértő módon végezte el a körszállításokhoz kapcsolódó motozásokat, megsértette a felperes személyiségi jogait. Erre nem egyedi jelleggel, hanem összesen 5 alkalommal került sor. Az alperes magatartása felróható, hiszen a jogszabályok ismeretében, azok szándékos megszegésével járt el, sőt jogszabálysértő magatartását kitartóan, a fogvatartotti panaszok ellenére is folytatta, jogellenes gyakorlatával csak az ügyészi fellépést követően hagyott fel. A felperest emberi méltóságában sértette az alperes magatartása, hiszen a meztelenre vetkőztetések szükségtelenül sok ember jelenlétében, egymás nemi szerveinek láthatóságára kiterjedően, szeméremsértő módon történtek, amely az

eleve kiszolgáltatott helyzetben levő felperes számára jelentős sérelem volt. A felperest az alperes jogsértő magatartása a visszatérő megalázottság érzésével töltötte el, amely megalapozza a sérelemdíj iránti követelését.

[9] Az alperes érdemi ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte arra hivatkozva, hogy a felperes a kártérítési igényét elutasító határozatot 2019. október 24-én vette át, melyhez képest a keresetét az annak előterjesztésére nyitva álló 30 napos jogvesztő határidőn túl, 2019. november 26-án nyújtotta be, ezért az elkésett.

Másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére, valamint a személyiségi jogsértés megállapítására vonatkozó kereset elutasítását kérte. Jogalapjában és összecszerúságában is vitatta a felperesi keresetet. Előadta, hogy a felperes nyilatkozatával ellentétben az alperes a személyi motozásra vonatkozó szabályok maradéktalan megtartásával járt el. Előadta, hogy a biztonsági ellenőrzések, így a motozások szigorítására – a tiltott tárgyak bejutásának megakadályozása érdekében – 2017. év első felében, a BVOP Országos Parancsnokának utasításai nyomán került sor. Az ezzel kapcsolatos intézkedési terv 2017. áprilisában készült el. Álláspontja szerint ennek azért van jelentősége, mert a szigorítást megelőzően a bírói helyiségben került sor a szállítások alkalmával a motozásra, ahol egyszerre legfeljebb 2-3 fő motozása történt, úgy elhelyezve az érintetteket és az ellenőrzést végzőket, hogy a fogvatartottak egymásnak háttal álltak, ezért a motozást szükségszerűen végrehajtókon kívül más nem látta őket. Kiemelte, hogy 2017. évben nagyobb létszám esetén már az étkezőben foganatosították a motozást, kisebb létszám esetén az változatlanul a bírói helyiségben történt. Mindezekre figyelemmel álláspontja szerint a felperes által megjelölt minden alkalommal a motozásra a bírói helyiségben került sor. A felperes átvizsgálása során semmilyen személyiségi jogsértés nem történt, arra sem szükségtelenül sok ember előtt, sem pedig szeméremszérvő módon nem került sor. Ezért jogalap hiányában a kereset elutasítását kérte, ugyanakkor a keresetnek való helyt adás esetén kérte annak figyelembevételét, hogy a felperes által követelt sérelemdíj és perköltség összege eltúlzott.

[10] A törvényszék először az alperes permegszüntetés iránti kérelmét vizsgálta.

[11] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban Bvtv.) 143. § (1) bekezdése alapján az elítélt kárigényét – kivéve, ha szabadult – annál a büntetésvégrehajtási szervnél terjesztheti elő, ahol a kár bekövetkezett, más gazdálkodó szervezetnél végzett munkáltatás során annál a büntetésvégrehajtási szervnél, amely a szerződést a gazdálkodó szervezettel megkötötte.

A (2) bekezdés kimondja, hogy a kártérítés iránti igényt határozattal kell elbírálni, amely ellen az elítélt a közléstől számított 30 napos jogvesztő határidőn belül a határozatot hozó büntetésvégrehajtási szerv székhelye szerint illetékes bíróság előtt, illetve a munkáltatással összefüggésben keletkezett kár megtérítése iránti igény esetén a munkaügyi perben eljáró bíróság előtt keresetet indíthat.

[12] A perben nem vitás tény, hogy a felperes a kártérítési igényét elutasító határozatot 2019. október 24-én személyesen vette át. Az iratokból megállapítható, hogy a felperes a keresetlevelet 2019. november 25. napján nyújtotta be az elektronikus rendszeren

keresztül a törvényszék részére, azt 2019. november 26. napján iktatták, így a Pp. 612. §-ának megfelelően a keresetlevél benyújtásának időpontja 2019. november 25. napja.

[13] A felperes számára a kereset benyújtására nyitva álló 30 napos határidő 2019. november 23. napján járt le, mely szombati napra esett.

[14] A Ptk. 8:3. § (3) bekezdése szerint, ha a határidő utolsó napja munkaszüneti nap, a határidő a következő munkanapon jár le.

[15] Miután a határidő utolsó napja, azaz 2019. november 23-a munkaszüneti napra esett, a határidő az azt követő munkanapon, azaz 2019. november 25. napján járt le, mely napon a keresetlevél a törvényszékre beérkezett, ezért a felperes a kereset indításra nyitva álló jogvesztő határidőt nem mulasztotta el. Mindezekre tekintettel a törvényszék az alperes permegszüntetésre irányuló kérelmét a 21.P.20537/2019/35. számú végzésével elutasította.

[16] Ezt követően a törvényszék a per érdemében a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, a felperes személyes meghallgatása, valamint a tanúk nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a felperes keresete a jogalap tekintetében alapos, míg az összecszerűség tekintetében részben megalapozott.

[17] A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

[18] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért.

A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

A (3) bekezdés alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg.

[19] A Bvtv. 151. § (2) bekezdés értelmében a motozás nem történhet megalázó, szeméremsértő módon.

[20] A perben a felperes bizonyítási indítványára meghallgatott tanú², tanú³, tanú¹, tanú⁴, tanú⁵ és tanú⁶ tanúk, akik az alperesi büntetés-végrehajtási intézet körszállításaiban fogvatartottként részt vettek, lényegében a felperessel egyezően nyilatkoztak a motozás körülményeivel kapcsolatban. Állításuk szerint legalább 10-20 ember vizsgálata folyt egyszerre. Az alsóneműt minden esetben le kellett venni, majd utána következett a lehajolás,

illetve guggolás. A motozáción átesett fogvatartottak az étkezőben, az oszlopok mögött várakoztak, azonban az oszlopok nem voltak alkalmasak arra, hogy minden a vetkőzöt eltakarjanak. A tanúk tagadták, hogy az alsónemű levételekor az örök a fogvatartottak közé álltak volna, hogy őket egymás elől eltakarják.

[21] A törvényszék az alperes indítványára tanúként hallgatta meg a tanú7 biztonsági osztályvezetőhelyettest, aki a személyi motozásokat ellenőrizte, valamint tanú8, tanú9 és tanú10, akik a motozásokat végezték. A tanúk elmondása szerint az intézetben 2018. évet megelőzően is alkalmaztak paravánt a motozásoknál. Előadták, hogy általában 10-20 fő közötti személy vett részt a körszállításokban, maximum 6 asztalnál folyt a személyes motozás. Amikor az alsónemű letolására vagy levetésére került sor, az ör a szemérem sértés megakadályozása érdekében takarásba lépett. A motozással végzett fogvatartottakat az oszlopok mögé állították be, hogy ne lássák az éppen vetkőző társaikat.

[22] A törvényszék tanú3, tanú1, tanú4, tanú5 és tanú6 tanúkat teljesen érdektelennek tekinteni nem tudta, miután ugyancsak keresetet nyújtottak be az alperessel szemben sérelemdíj megfizetése iránt. Megállapítható azonban, hogy a motozás körülményeiről egybehangzóan nyilatkoztak tanú2, aki azonban érdektelen tanúnak minősül. Az alperes tanúi pedig, mivel az alperes alkalmazásában állnak, szintén nem minősülnek teljesen elfogulatlannak. A felperesi és az alperesi tanúk ugyanakkor hasonlóan írták le a motozás menetét, a vallomásokban eltérés a körszállításban résztvevők száma tekintetében, továbbá abban volt, hogy hány fogvatartott motozása történt egyszerre, illetve, hogy az örök tettek-e valamit annak megakadályozása érdekében, hogy a vetkőzőket a többi fogvatartott ne láthassa.

[23] Mind a felperes, mind pedig az alperes részéről meghallgatni kért tanúk általánosságban tudtak nyilatkozni a motozásokról, ezért a tanúvallomások alapján azt, hogy a felperes által megjelölt esetekben ténylegesen hány fő vett részt a körszállításban, hány fő motozását végezték egyszerre, megállapítani nem lehetett. Az alperes tanúi azonban maguk nyilatkoztak úgy, hogy egy körszállításon általában 10-20 fő közötti fogvatartott vett részt és a személyes motozások az étkező helyiségben egyszerre történtek. Ezért a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy ezen körülmények mellett a szemérem sértés kiküszöbölhető volt-e. Ezzel kapcsolatosan az alperesi tanúk arra hivatkoztak, hogy a motozás során paravánt is használtak, illetve az örök a vetkőző fogvatartott mellé léptek, továbbá az oszlopok is segítettek a takarásban.

[24] A törvényszék nem fogadta el az alperes tanúinak vallomását annak bizonyítására, hogy 2018. márciusát megelőzően is használtak paravánt, hiszen ennek az okirati bizonyítékok ellentmondanak. Az alperesi büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka ugyanis a 2018. március 19. napján kelt tájékoztatásában maga nyilatkozott úgy, hogy a paravánok használatát ekkor vezették be, s ezt erősítette meg az ügyészi vizsgálat is. Ezért a törvényszék tényként azt állapította meg, hogy 2018. március 19. előtt a személyes motozások során paraván használatára nem került sor.

[25] A törvényszék álláspontja szerint az örök azon intézkedései, hogy esetenként a fogvatartottak mellé álltak, illetve a motozáción átesett fogvatartottakat az étkezőben levő oszlopok mögé állították annak érdekében, hogy a meztelenre vetkőzőket eltakarják, nem

voltak alkalmasak annak kizárására, hogy a személyes motozással érintett személyek egymást meztelenül, szeméremsértő módon láthassák. Ez paraván alkalmazásával korábban is elkerülhető lett volna, így megállapítható, hogy az alperes nem tett meg minden tőle elvárhatót a személyiségi jogsértés megakadályozása érdekében.

[26] Mindezek alapján a törvényszék megállapította, hogy 2018. március 19-ét megelőzően az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben a körszállítások során végzett motozások szükségtelenül több ember előtt, szeméremsértő módon történtek. Az alperes ezzel a magatartásával a 2016. június 20-án, 2016. augusztus 22-én, 2016. augusztus 29-én, 2016.szeptember 12-én, és 2016. szeptember 26-án történt körszállítások alkalmával megsértette a felperesnek a Ptk. 2:42.§ (2) bekezdésében foglalt, az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, ami a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján megalapozza a sérelemdíj iránti követelését.

[27] A törvényszék a sérelemdíj összegének a meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti szempontokra tekintettel értékelte a jogsértés súlyát, annak ismétlődő voltát és a sértettre gyakorolt hatását. Figyelembe vette, hogy a szükségtelenül több ember előtt szeméremsértően végzett, egymás nemi szerveinek láthatóságára kiterjedő motozás az eleve kiszolgáltatott helyzetben levő felperes számára nem tekinthető jelentéktelen sérelemnek, azonban a felperes a visszatérő megalázottság érzésén túlmutató konkrét hátrányt az ügyben nem bizonyított és nem is állított. Ezért a törvényszék a felperes által elszenvedett hátrányokkal arányban álló sérelemdíj összegét mérlegeléssel 200.000 forintban állapította meg.

[28] A felperes a perben 2/3 arányban pernyertes, 1/3 arányban pervesztes lett. A 21. sorszámon előterjesztett költségjegyzéken perköltségét a következők szerint számította fel: 50.000.- forint ügyvédi munkadíj ügyfelvételért, 50.000.- forint ügyvédi munkadíj keresetirásért, 20.000.- forint ügyvédi munkadíj a 2019. augusztus 7-én történt találkozással kapcsolatban, szintén 20.000.- forint a 2020. szeptember 28-án történt találkozással kapcsolatban és 50.000.- forint ügyvédi munkadíj minden tárgyalás után. A perben a felperesi képviselő 3 tárgyaláson vett részt, az ezzel kapcsolatos munkadíját így a törvényszék 150.000.- forintban elfogadta. A keresetindítás és az ügyfelvétel kapcsán felszámított költségeiből a törvényszék összesen 50.000.- forintot fogadott el, figyelemmel arra, hogy a törvényszéknek hivatalos tudomása van arról, hogy a felperesi képviselő több hasonló tárgyú keresetlevelet nyújtott be a törvényszék1, ezért az ennek kapcsán érvényesített perköltség eltúlzott, így azt a törvényszék összesen 50.000.- forintban fogadta el. Elfogadhatónak tartotta a törvényszék a felperessel való találkozással összefüggésben felszámított 2X20.000.- forint ügyvédi munkadíjat is, így a felperes által érvényesített perköltségből 240.000.- forint tekinthető megalapozottnak, melyből a pernyertesség arányában ennek 2/3-át, azaz 160.000.- forintot talált megállapíthatónak a felperesi képviselő javára. Az alperes 1/3 arányban lett pernyertes, az általa az 5. sorszám alatt benyújtott költségjegyzéken felszámított 15.000.- ügyvédi díjból ezért 5.000.- forintra tarthat igényt. Ezt az összeget a törvényszék beszámította a felperes javára járó perköltség összegébe, így az alperest 155.000.- forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján.

[29] A felperes személyes költségmentessége és az alperes személyes illetékmentessége folytán a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

[30] A fellebbezés lehetősége a Pp. 365. § (2) bekezdésén alapul.

Balassagyarmat, 2021. február 23.

Dr. Nagy Andrea sk.

bíró